

[Anne Grete Holmsgård]

socialt lovgivning, fordi der simpelt hen ikke er nogen regler om, hvad man faktisk har ret til, men der skal skønnes i langt de fleste situationer. Desuden er skønnet meget forskelligt fra kommune til kommune.

Jeg synes desuden, det er lidt underligt, at man inden for det sociale system nu styrer mod, at der kun skal være én ankeinstans, men at man f.eks. inden for sådan noget som miljøsystemet stadig væk fastholder to ankeinstanser. Dette sidste synes jeg er udmærket, men jeg kan ikke se, hvorfor man ikke også skal have det inden for det sociale system.

Hvad angår forslaget om en omlægning af nævnenes sammensætning, er der for det første spørgsmålet om, at statsamtmandene nu skal være formænd i de enkelte amsankenævne. Jeg kan godt se, at det er en smart måde at få noget indhold på i den stilling, der hedder statsamtmand, for der er jo ikke ret meget indhold i den stilling i forvejen. Jeg synes, det ville være mere rimeligt, at man nedlagde statsamtmandsstillingen, end at man nu forsøger at oplive den ved hjælp af dette her.

Jeg vil også spørge, hvad det er, som de formænd, der sidder i øjeblikket, ikke kan, men som statsamtmandene kan. Så vidt jeg kan se, er det eneste, de kan, det, de kan i kraft af, at de er statens direkte tilstedeværelse som formænd i amsankenævnene, og jeg synes, det er meget betænkeligt, at lige netop den funktion skal styrkes, når der er tale om en ankeinstans, hvor man bl.a. klager over forvaltningen af lovgivningen.

Forslaget om, at de udpegede medlemmer til ankenævnene ikke længere skal være medlemmer af amsrådernes social- og sundhedsforvaltning eller kommunalbestyrelserne i amskommunerne, mener jeg der kan ligge noget positivt i. Der har tidligere været fremlagt en kritik af, hvem det er, der sidder i amsankenævnene. Der kan godt rettes en kritik mod, at det i mange tilfælde vil være den samme person, der i første led, når sagen skal afgøres, har én kasket på og i det andet led, når der bliver klaget over sagerne, har en anden kasket på. Men jeg vil ligesom en række af de andre talere heroppefra spørge, hvem det så er, der skal sidde i amsankenævnene.

Inge Krogh (KrF):

Lovforslag nr. L 121 er meget omfattende og kan være noget vanskeligt at overskue konsekvenserne af. Der er tilstræbt en forenkling: der kan nu kun ankes én gang. Det begrundes med, at der er mange anker, og at ventetiden ved den sociale ankestyrelse er helt utilfredsstillende lang. Det er nu sådan, at de sager, der er behandlet ved amsankenævnene, ikke kan behandles af ankestyrelsen. Dog kan sager af principiel betydning behandles, men ankestyrelsen skal selv bestemme, om en sag er principiel, og det kan måske være noget uheldigt.

Det er samtidig bestemt, at der er flere afgørelser end tidligere, der kan træffes af de kommunale myndigheder, og der er ikke muligheder for at anke dem. Det har tidligere kun drejet sig om hjemmehjælp, men nu kommer der en hel del til, bl. a. tildeling af pladser i daginstitutioner og dagpleje for børn og bedømmelsen af evnen til at tilbagebetale sociale ydelser.

Det er meget vanskeligt at bedømme, hvordan det vil virke, og hvordan befolkningen vil tage imod dette, at de ikke kan anke. Det kan i hvert fald nogle steder registreres, at der en vis modvilje imod socialforvaltningen i byerne.

Vi kan tilslutte os; netop på grund af, at det er vanskeligt at bedømme, hvordan det vil virke, kan vi med sympati se, at det er lovet, at sagen vil blive fulgt meget nøje de næste to år, hvis loven bliver vedtaget.

Vi kan tilslutte os, at statsamtmanden bliver formand for amsankenævnet, og vi kan tilslutte os lovforslag nr. L 122, hvorefter amsrådene og kommunalrådene stilles frit med hensyn til at udpege medlemmer til amsankenævne og revaliderings- og pensionsnævne.

Lis Starcke (DR):

Allerede det, at regeringen med disse lovforslag søger at undgå dobbeltadministration og at finde frem til en forenkling, bevirker, at retsforbundet ser med sympati på lovforslagene og gerne i udvalget vil drøfte detaljer.

Borgernes retssikkerhed er meget væsentlig for os, og dér er det vel nok ikke så betænkeligt, at man vil gå over til én ankeinstans, men vi vil altså gerne se på det i udvalget. Der er jo også det forhold, at enkelte steder